

Jan Paweł II na Ziemi Świętej

Pielgrzymka nadziei

Na lotnisku w Tel Awiwie Ojca Świętego witały dzieci żydowskie, chrześcijańskie i muzułmańskie. Wizyta papieża wywoła ogromne zainteresowanie środowisk żydowskich na świecie. Jak podkreślają najważniejsze żydowskie tytuły prasowe, „Jan Paweł II zrobił więcej niż wszyscy jego poprzednicy w celu potępienia antysemityzmu, za co należy mu się cześć najwyższa” - pisze „Maariv”. Zaś „Haarec” konkluduje: „Ta wizyta z konieczności będzie miała charakter polityczny. Będą chwile napięcia, a może i konsternacji. Izraelczycy i Palestyńczycy z pielgrzymką tą wiążą przesadne nadzieje. Papież zapewne nie spełni tych oczekiwań, ale rezultaty jego wizyty - tak religijne, jak polityczne - wywrą znaczący wpływ na przyszłe wydarzenia na Bliskim Wschodzie”.
Fot. EPA - ELTA

Przewodniczący Autonomii Palestyńskiej Jaser Arafat powitał wczoraj rano w Betlejem papieża, „jako tego, który zawsze wzywa do wzajemnego poszanowania między wyznawcami religii monoteistycznych”.

Przywódcą palestyński powiedział, że „Ziemia Święta nadal potrzebuje wybawienia od wojny, konfliktów, oku-

pacji i agresji”. „Ta Ziemia Święta, która wiele wycierpiała, potrzebuje wielu modlitw i starań” - mówił Arafat.

Na zakończenie zacytował słowa Jezusa Chrystusa: „Błogosławieni, którzy czynią pokój”. Przywódca palestyński dodał w ostatniej chwili słowa, których nie było w tekście przemówienia rozdany wcześniej

dziennikarzom: „Ojciec Święty, dziś odwiedzasz Betlejem i okupowaną Jerozolimę”. Była to pośrednia odpowiedź na wtorkowe przemówienie prezydenta Izraela Ezera Weizmana, który mówił na lotnisku w Tel Awiwie o „wiecznej i niepodzielnej Jerozolimie - stolicy Izraela”.

(Dokończenie na str. 8)

Landsbergis chwali swą partię

Zgodnie z zasadą wahadła

Zdaniem przewodniczącego Sejmu litewskiego Vytautas Landsbergisa, po wyborach do samorządów łódź państwa litewskiego mocno skłębła w lewo.

Jak powiedział V. Landsbergis, lewicowy kierunek łodzi państwa jest już nie pierwszy po odrodzeniu niepodległości. Przypomnił on zasadę wahadła, która zadziałała po pierwszych reformach 1992 r. i częściowo uwarunkowana była trudnościami ze strony Rosji.

„W 1992 r. również nastąpił znaczny zwrot w lewo i odpowiednio wybrano Sejm, a następnie prezydenta” - powiedział V. Landsbergis. Zaznaczył, że wahadło powróciło do prawicy centrum, a obecnie prawdopodobnie według pewnych prawidłowości psychologicznych i powszechnie znanych trudności znów posunęło się w lewo.

V. Landsbergis, oceniając wyniki Związku Ojczyzny w wyborach do samorządów, stwier-

dził, że aczkolwiek tło socjalno-ekonomiczne nie sprzyjało partii rządzącej, wykazała się ona najlepiej spośród wszystkich partii pracujących.

„Te, które się wykazały lepiej, są na razie partiami mówiącymi. A o czym one mówią - słyszemy wszyscy. Chwałą Łukaszenkę, twierdzą, że Litwie nie potrzeba ani Europy, ani wojska” - powiedział V. Landsbergis.

(ELTA)

Aukcja w Konsulacie i sukces Kapeli Kaziuka Wileńskiego

Za oceanem o Wilnie

Dziś w Konsulacie Generalnym RP w Nowym Jorku wystawionych zostanie 56 obrazów polskich współczesnych malarzy. Będą one do obejrzenia w ciągu dwóch najbliższych dni.

W niedzielę rozpocznie się aukcja tych dzieł sztuki. Podobnie, jak poprzednio, dochód przeznaczony zostanie na potrzeby Muzeum Adama Mickiewicza w Wilnie. Jak poinformował konsul Ryszard Klem, impreza poprzedzona zostanie koncertem światowej sławy tenora Wiesława Ochmana. Wieczorem we wtorek piękna sala KPA w Perth Amboy

z trudem mogła zmieścić wszystkich chętnych słuchania Kapeli Kaziuka Wileńskiego. Obecni byli przedstawiciele duchowieństwa parafii z terenu New Jersey, prasa, telewizja, sporo młodzieży. Gorąco oklaskiwano zespół z Wilna, organizatorzy jego występów są pełni podziwu dla muzyków i śpiewaków oraz gawędziarzy - Anny Adamowicz i Dominika Kuziniewicza. Ogromne wiązanki kwiatów, owacja, wreszcie wspólnie: Jeszcze Polska nie zginęła ... Tak przyjmowano zespół Józefa Bożerodskiego.

Halina Jotkiallo

W numerze:

Kraj

str. 2

Niech Boża mądrość kieruje zawsze każdym pokoleniem Wileńszczyzny. Niech dzieje człowieka i społeczeństwa będą przeniknięte mocą nadziei w drodze do błogosławionych źródeł wolności i pokoju.

Kultura

str. 4

Wypowiedzi było o wiele więcej, gdyż rozmowa się zaciągnęła na kilka godzin, ale, niestety, pozostała czczą rozmową. Zresztą naiwnością by było czekać cudów w czasach ekonomicznie bardzo ciężkich. Ale, z drugiej strony, najłatwiej dziś wszystko usprawiedliwić brakiem pieniędzy.

Szkolnictwo

str. 6,

7

Stowarzyszenie Nauczycieli Szkół Polskich na Litwie „Macierz Szkolna” i Klub Przewodników Wileńskich ogłasza konkurs krasomówczy „Wilno'2000”.

Szkoła Polska w Mińsku zwróciła się do „Kuriera” z prośbą o podanie apelu do szkół polskich. Chodzi o pomoc w organizacji wycieczki dzieci z polskich rodzin w Mińsku do Wilna.

Sport

str. 10

W piłkarskiej Lidze Mistrzów do zespołów Manchesteru United FC Barcelony, które miały już zapewniony awans do ćwierćfinałów Ligi Mistrzów, dołączyły drużyny FC Valencia i FC Porto.

W rozgrywkach półfinałowych o Puchar R. Saporty wileński „Lietuvos rytas” na własnym boisku pokonał słynny „Kinder” z Bolonii - 70:60.

UAB „Klion” Birbynių 4, Vilnius, tel. 62 85 21, faks. 61 83 85

AMORTYZATORY

Sentencja dnia

Człowiek nie może dać smutniejszego dowodu własnej małości, niż swoją niewiarę w ludzi wielkich. Carlyle

Zgon Józefa Piłsudskiego, rezonans w Kownie. Cena pieniędzy w ówczesnej Litwie. Rodzina Rahdenów - trzynosobowa, trójwyznaniowa. W majątku Wańkowiczów. Rodzina Barzda-Bradaskasów (Brodowskich). (Ciąg dalszy wspomnień pracownika kowieńskiego "Dnia Polskiego" Kazimierza Szwojnickiego)

6. Moje "Dziady" kowieńskie

"Dzień Polski" za Edmunda Jakubowskiego i dzięki jego inicjatywie, nieco się rozwinął. Jako dorywczy współpracownik przybył nam Olgierd Paszkiewicz, młody człowiek, który się podjął redagowania raz na miesiąc (zdaje się) dwustronicowej wkładki pt. "Życie kulturalne". Inna wkładka nosiła tytuł "Oświata i wychowanie", a redagowała ją chyba Zofia Surwiłłowa; wcześniej uczyniła ona próbę wydawania pisemka (chyba tygodniowego) - "Wytrwaj", ale to jakoś nie wytrzymało.

Artykułami wstępnymi zasiłał niekiedy pismo Tomasz Surwiłło, podpisujący się "Tapor", ale to zdarzało się rzadko, a jeszcze rzadsze były przypadki ukazania się takiego artykułu w postaci nie nazbyt okaleczonej przez cenzora. Zazwyczaj, gdy nie było artykułu "Jawnuty" te dwie szpalty pierwszej strony musiały sam wypełniać, przeważnie przedziwnymi kompilacjami z prasy warszawskiej. Niekiedy pisywałem artykuły własne, za co leciało mi wierzszowe.

Zgon Józefa Piłsudskiego

Nie można powiedzieć, aby w naszym, kowieńskim, środowisku, a osobliwie wśród młodzieży, panował wyrozumowany i świadomy kult Marszałka. Ja sam, po tzw. wypadkach majowych, o których ze zgrozą i wstydem dowiedziałem się od litewskiego policjanta na rynku w Krakowie, jak również po słynnych wystąpieniach w sejmie - daleki był od tego kultu. Wśród młodzieży nikt może szczególnie w to nie wnikał, ale "czar legendy" działał. Działał też niezawodnie w Kownie, jako "legionista" - Leon Stachórski. (Jego metodom wychowawczym można by wiele zarzucić, podobno w jego obecności i za jego przykładem grupa naszej młodzieży akademickiej zabawiła się podpalaniem zawartości skrzynek pocztowych przez wrzucenie tam płonących zapalek. Może dlatego "Leon" przebywał w Kownie tylko do końca grudnia 1935 r.).

Wiadomość o zgonie Marszałka przyjęliśmy wszyscy ciężką żałobą. Był to bądź co bądź wstrząs dla całej Rzeczypospolitej, a swoją drogą było w tym niemało psychozy szerzonej przez prasę i udzielającej się ludziom jak zakaźna choroba. Organizowano żałobne obchody ku czci pamięci, w czerwcu 1935 r. odbyła się w Sugintach, w obecności licznych grup zamieszkałej na Litwie społeczności polskiej, uroczystość ekshumacji i przewiezienia do Polski (do Wilna) prochów matki Marszałka. Ciężko wzruszające były chwile, gdy orszak żałobny przekraczał granicę litewsko-polską,

za którą widniał oczekujący szwadron ułanów i kompania piechoty, a z tej strony, powstrzymywany przez litewską straż graniczną, tłum Polaków z Litwy, spoglądający tam, jak na ziemię obiecaną, przez łyżki w oczach. Czy to też psychoza?

Cena pieniędzy w ówczesnej Litwie

W moim życiu prywatnym zaszła w tym czasie, a nawet nieco wcześniej, duża zmiana. Dotychczas byłem zmuszony znaczną część zarobionych pieniędzy przeznaczać na opłatę procentów od długów zaciągniętych po bankach u wierzycieli prywatnych w moim "okresie błędów i wypaczeń", tj. gospodarowania w Radach. Pieniądze w Litwie były wówczas niezmiernie drogie: instytucje kredytowe pobierały 1,5 - 2,4 proc. miesięcznie (do 28, 8 proc. w skali rocznej!) a wierzyciele prywatni nawet znacznie więcej. Lichwa? Naturalnie. Ale kto komu każe z niej korzystać? Za drogo - to nie bierz, a skoro musisz - to trudno, płać! Tak więc zarznięty tymi zarzynającymi procentami włókłem dalej ten ciężar jak galerik kule u nogi. Tenura dzierżawna z majątku w Radach też szła na "obsługę" i spłaty tych zobowiązań.

Gdy mowa o drożyznie kredytu, trzeba zaznaczyć, iż instytucje kredytowe, z których korzystałem, to był kredyt krótkoterminowy, udzielany zaledwie na parę miesięcy, a więc najzupełniej dla rolnictwa nieodpowiedni. Długoterminowe pożyczki hipoteczne były trudno osiągalne.

"Doniosła zmiana przynosiła mi wyzwolenie od tej ustawicznej zmyły zaległych procentów i obawy, aby łaskawi żyrancie nie byli niepokojeni. A stało się to tak:

Mój młodszy o dziewięć lat brat Jerzy, który "odslugiwał wojskowość" w kiejdańskim pułku artylerii, gdy rozpoczął pracę w Kownie, po ukończeniu służby był zatrudniony w Marywilu Zenowiczów w roli praktykanta - umyślił wstąpić w związku małżeńskie z panną Zofią Bielawską. Panna ta, po ukończeniu Gimnazjum Polskiego w Poniewieżu, przebywała w folwarku swego wuja i jego siostry na Laudzie. Z ich pomocą brat zamierzał zorganizować gospodarstwo w Radach i pospłacać pozostałe jeszcze długi bankowe i prywatne.

Rodzina Rahdenów, panna Irena...

W weselu w październiku 1934 r., które, wbrew przyetytm zwyczajom, odbyło się u pana młodego w Radach, zapragnęła wziąć udział koleżanka szkolna Zofii Bielawskiej, panna Irena baronówna Rahden. Jej ojciec, Edward, pracujący w

Edward von Rahden, jego córka, panna Irena i Franciszek Zawisza w czasie ich pobytu w Radach na Litwie, w majątku Szwojnickich (Fot. ze zbiorów prywatnych Ryszarda Mackiewicza - Warszawa)

Towarzystwie Ubezpieczeniowym "Lietuva" w Kownie, odwiedził mnie w redakcji, aby uzgodnić wspólną jego córki ze mną podróż do Rad - koleją, i co ważniejsze - końmi ze stacji w Kiejdanach, od której Rady dzieliło około 35 km. W ten sposób nawiązałem z rodziną Rahdenów znajomość, która niebawem przerodziła się w zażyłą przyjaźń.

Rodzina Rahdenów składała się z trzech osób: ojciec, siwiejący już po trosze, przystojny, kulturalny gentleman, matka - również świetnie się prezentująca i kulturalna, z domu Mawlannikow - Rosjanka z domieszką krwi fińskiej, czy też szwedzkiej, oraz córka - Renia - bardzo dobrze wychowana, filigranowa, urocza blondynka, nieco zbyt samowolna, jak to jedynaczka. W rodzinie tej panowała maksymalna różnorodność wyznań religijnych: ojciec, wywodzący się z baronów kurlandzkich, był ewangelikiem, matka - jako Rosjanka - prawosławna, córka zaś - katoliczka; nic to nikomu z nich nie przeszkadzało.

Podróż do Rad i powrót do Kowna - wszystko odbyło się mniej więcej pomyślnie, a powróciłem pod urokiem mojej towarzyski podróży, tak bardzo korzystnie wyróżniającej się na żalonym na ogół tle naszej tamtejszej młodzieży żeńskiej. Panna Irena miała narzeczonego, którym był student Mieczysław Andrzejewski, młodzieniec przystojny, w którym poza dużym poczuciem humoru, nie umiałem doszukać się innych zalet. Zdaje się, że podobny był pogląd rodziców panny na kandydata na zięcia, ale go tolerowali, ufni w trzeźwy krytycyzm córki. Bywałem w ich domu częstym i mile witany gościem, oni także, wraz ze mną, odwiedzali moje Rady. Ta znajomość - to były jedyne moje stosunki

towarzyskie w Kownie, po rozpadnięciu się domu Zofii i Tomasza Surwiłłów.

W Marywilu, we dworze Zenowiczów

Nie mając w Kownie poza nimi żadnego zaprzyjaźnionego domu, bywałem dość często w Marywilu, dworze Zenowiczów, położonym w odległości kilku kilometrów od Janowa, do którego dojeżdżało się koleją. Mieszkała tu rodzina złożona z matki, Marii ze Szwojnickich Zenowiczowej, starszki o niepokojącej wręcz brzydocie, oraz z dwojga jej dzieci: Władysławy, trwającej w staropanieństwie, oraz Tadeusza, żonatego z Jadwigą Korewianką, gospodarującego na pozostawionych przez reformę rolną 80 hektarach.

Dom był gościnny, a dla mnie bardzo życzliwy. Tadeusz, mający jakieś, nieznanne mi bliżej, powiązania z bankowością, bywał często w Kownie, gdzie się z nim również spotykałem. Nawiasem mówiąc, on i jego siostra stanowili w swoim czasie drugą parę moich rodziców chrzestnych, bowiem mój chrzest ze względu na jakąś niebezpieczną moją chorobę odbył się właśnie w Marywilu, który naonczas moi rodzice z dwojgiem małych dzieci odwiedzili.

Regina Wańkowiczówna (siostra Melchiora) - chrzestna matka autora

Moją chrzestną matką była też Regina Wańkowiczówna z Nowotrzeb, której udział w tej alarmowej uroczystości chyba wymownie świadczy o jej znakomitem improwizowaniu; była to wtedy młoda paniątka. Reginę również odwiedziłem kiedyś w jej ówczesnej siedzibie - Jodańcach, folwarku wydzielonym z Nowotrzeb dla niej i dla jej brata Melchiora.

Rodzina Barzda-Bradaskasów (Brodowskich)

Najbliższym sąsiedztwem Jodańców w kierunku Kowna był folwark rodziny Barzda-Bradaskasów - niegdyś, naturalnie, Brodowskich, z tym, że do szczętnie zlituanizowanych. Od nich, wraz z Tomaszem Surwiłłą, odnajmowałem pokój w ich drewnianym domku w Kownie. W sąsiednim pokoju rezydował pułkownik armii litewskiej, członek tej rodziny o przygnębiająco ponurym wyrazie twarzy, co może miało wyrażać dostojność. W zaciszu swego pokoju co dzień nastawiał patefon i przy dźwiękach rumbi "Magnolia" samotnie ćwiczył w tańcu, i to pewno z tą samą ponurą miną. Drugi brat latał na małym "Oplu" dwumiejscowym, pełniąc funkcje agronoma powiatowego. Trzecią była siostra - panna, która nam odnajmowała pokój.

Powrót z Polski żony autora

Wspominałem tu parokrotnie o zmianach w moim życiu. Otóż z okazji powrotu z paroletniego pobytu w Polsce mojej żony i dzieci, osiadłem w 3-pokojowym mieszkaniu przy al. Vydūno. Wydarzenie to nastąpiło zimą, na przełomie roku 1935/1936. Niemałą rolę odegrali w tym moi przyjaciele, którzy bez mojej wiedzy spowodowali ów powrót, a przez udzielenie mi zapomogi umożliwili urządzenie mieszkania.

W tym mieszkaniu z czasem zaczęły się odbywać mniej oficjalne spotkania, także z osobami przybywającymi z Polski. Spośród nich zapamiętałem wileńskiego adwokata Kownackiego, jakiegoś "niewyraźnego" dziennikarza Dangla, a było ich znacznie więcej...

(Cdn.)

Opracowała,
do druku przygotowała
Alwida Antonina Bajor

Rodzina • Oświata • Wychowanie

nr
67

Dodatek do „Kuriera Wileńskiego”

Spotkanie z poezją Jana Brzechwy

„Akademia Pana Kleksa”

W połowie marca w filii Rudomińskiej Szkoły Średniej nr 1 - Skojdziskiej Początkowej - uczczono 100 rocznicę urodzin Jana Brzechwy.

Cały poprzedzający imprezę tydzień upłynął pod hasłem: „Jan Brzechwa - znany i lubiany poeta”. Otwarto wystawę reprodukcji z książek Brzechwy i sporządzono bibliotekę. Dzieci czytały wiersze autora i wybierały te, które najbardziej im się spodobały. Następnego dnia rysowały ilustracje do wierszy Pana Jana. Czwartego dnia uczyły się melodii do słynnych utworów artysty. Piątego dnia uczniowie powinni byli „zdać egzamin”, czyli uzasadnić znajomość poszczególnych utworów Pana Jana. Musieli napisać wypracowanie pt. „Wiersz, który najbardziej mi się spodobał”.

Uwieńczeniem 100-go jubileuszu poety stała się piękna impreza liryczno-muzyczna pt. „Akademia Pana Kleksa”. Uczniowie wraz z nauczycielkami przygotowali piękną „Akademię”, na którą złożyły się rysunki dziecięce do najbardziej popularnych wierszy, jak „Tańcząca igła z nitką”, „Na straganie”, „Sowa”, „Sroka”, „Na wyspach Bergamutach”, „Kaczki”, „Grzyby”, „Pisze smutki”, „Pomidor”, „Kaczka dziwaczka”, „Zoo”, „Brudas”, „Ptasie radio”, „Leń” i inne. Na ścianie zawieszili duży portret poety i przystroili kwiatami. „Akademię” prz ozdobili żywymi kwiatami, a na oknach zawieszili kolorowe ptaki. Na świąteczną imprezę zaproszono rodziców, przedszkolaków, gości i nauczycieli z klas rosyjskich.

Każdy, kto chciał trafić do „Akademii Pana Kleksa”, musiał wejść przez furtkę i dostać kilka piegów. Kiedy wszyscy zajęli swoje miejsca, profesor Niezgódka zapowiedział początek

Fragment z inscenizacji wiersza „Na straganie” w wykonaniu uczniów 3 klasy
Fot. autorka

koncertu. Wystąpiły wszystkie klasy. Pierwszacy zaśpiewali piosenkę „Na wyspach Bergamutach” i udowodnili, że takich wysp na świecie nie ma. A następnie skomentowali wiersz o „Sroce” - co siedzi na żerdzi i twierdzi...

Trzecioklasiści wywołali ogólne zainteresowanie wierszem „Na straganie”. Wszyscy zebrani zwrócili uwagę na piękne stroje warzyw. Widowniskiem popisała się klasa 4, która zagrała scenkę „Grzyby”. Widownia patrzyła z zachwytem na duże i barwne czapki grzybów, które uczniowie wykonali własnoręcznie.

Małym widzom najbardziej spodobały się „Kaczki”. Teatr dziecięcy z klasy 2 przedstawił wiersz-bajkę J. Brzechwy „Kaczki”. Trzy sympatyczne kaczki skarżyły się na to, że są bosa, nie odziane, a tu zima jeszcze, chwycił mróz i śnieg leży. Chodziły kaczki to do krawcowej, to do szewca z prośbą o uszycie ubrania i butów. Lecz ludzie kategorycznie zaprzeczyli

kaczkom ... „bo bez pieniędzy, drogie panie, darmo nic się nie dostanie”. Skąd my to znamy?

Podsumowaniem koncertu i utrwaleniem poezji J. Brzechwy został rozstrzygnięty minisprawdzian z poezji J. Brzechwy, zorganizowany specjalnie dla rodziców i gości.

Wesołym tańcem „Koronkową lambadą” zakończyła się najpiękniejsza impreza tegoroczna. Wszyscy uczestnicy koncertu wyszli na scenę, wzięli się za ręce i wspólnie śpiewali.

Muzyczną nutką zakończyli swój występ uczniowie klas początkowych, którymi przez cały czas opiekowały się i nad którymi czuwały oddane swej pracy nauczycielki: Krystyna Zienkiewicz, Jolita Aleksandrowicz, Maria Lewicka, Jadwiga Lachowicz.

A nagrodą dla dzieci za dobry występ były słodkie lizaki, które obojętnie wręczyła pani dyrektor Teresa Berezinska.

Maria Lewicka, wychowawczyni 2f klasy Skojdziskiej Szkoły Początkowej

Szkolenia internetowe dla rodaków zza wschodniej granicy

Z pomocą „Wspólnoty”

60 nauczycieli z polskich szkół, pracowników Domów Polskich i działaczy stowarzyszeń z Białorusi, Ukrainy i Litwy skorzysta w tym roku ze szkoleń komputerowych, jakie zorganizuje dla nich łomżyński oddział Wspólnoty Polskiej.

Dwie pierwsze grupy będą miały zajęcia do końca marca, kolejne zaplanowano na październik.

Jak poinformowała we wtorek PAP Mirosława Cholewicka ze Wspólnoty Polskiej, podstawowym efektem szkoleń jest tworzenie wspólnej sieci informacyjnej. Internet staje się podstawowym sposobem wymia-

ny informacji o życiu Polaków w różnych państwach.

„Dzięki np. przeszkoleniu przez nas dziennikarzy, coraz łatwiej Polakom np. z Węgier dowiedzieć się, co się dzieje i jakie problemy mają Polacy na Białorusi. Dotychczas tego nie było” - mówi Cholewicka.

Niektóre szkoły przygotowują się też do wprowadzenia przedmiotu informatyka. „Nie mamy jeszcze Internetu, ale informatykę chcemy wprowadzić” - mówi Alina Jurewicz, wicedyrektor szkoły w Wołkowysku na Białorusi.

W ubiegłym roku ze szkoleń w Łomży skorzystało także ok. 60 reprezentantów śro-

wisk polskich zza granicy. Aby nauczyć się podstawowej obsługi komputera i Internetu do Łomży przyjeżdżają Polacy z rejonów sołecznickiego i wileńskiego na Litwie oraz z Grodna i Wołkowyska na Białorusi, Równego na Ukrainie a nawet ze Słowacji i Węgier. Przyjeżdżają także nauczyciele języka polskiego ze szkół łotewskich.

Szkolenia prowadzi łomżyńskie Centrum Kształcenia Praktycznego. Program dofinansowały Fundacja Stefana Batorego i łomżyński Ośrodek Współpracy Międzynarodowej Wschód-Zachód, działający w tamtejszym Domu Polonii.

„Lubimy bawić się w teatr”

*Idzie bajka światem latem
Idzie z wiatrem z płuchą,
Z lalką za pazuchą*

Tymi słowami rozpoczęło się święto w Polskiej Macierzy Szkolnej. Na sąd gości z Podlaskiego Oddziału Stowarzyszenia „Wspólnota Polska”, prezesa PMSz Józefa Kwiatkowskiego aktorki-słuchaczki studium kultury wystawiły dwa przedstawienia lalkowe „Królowa Śniegu” wg J. Ch. Andersena oraz „Młynek na dnie morza” oparty na motywach baśni duńskiej w reżyserii Emilii Betlejewskiej. To efekt ponad rocznej pracy nauczycielek z Wilna, rejonów wileńskiego i trockiego na zajęciach z jednego przedmiotu, czyli teatru lalek.

Już od siedmiu lat, dzięki inicjatywie wiceprezes Podlaskiego Oddziału Stowarzyszenia „Wspólnota Polska” Izy Półtorak, nauczycielki i przedszkolanki, które ze swymi uczniami „lubią bawić się w teatr”, poprawiają swą dykcję, uczą

się interpretacji, pedagogiki zabawy, poznają tajemnice teatru lalek.

Zajęcia prowadzili świetni wykładowcy, jak pani Antonina Sokołowska, aktor Teatru Lalek w Białymstoku Piotr Damulewicz, Mariusz Orzelek.

Podczas zajęć w Wilnie i w czasie tygodniowych warsztatów w Białymstoku największą część czasu pochłonęła praca nad wykonaniem lalek, opanowaniem techniki grania z nimi. Wspólnie z niezastąpioną, cierpliwą i wyrozumiałą reżyserką Emilią Betlejewską z Torunia udało się pokonać tremę, niepokoje i własne zahamowania i z dwoma spektaklami dojść do mety oraz uzyskać zaliczenie. A więc kolejna 12-osobowa grupa, która ukończyła kurs, będzie realizowała swoje pomysły w szkołach.

Organizatorom tego kursu należą się słowa podziękowań za poświęcenie, życzliwość, za przyjemnie spędzone wspólne chwile.

Walentyna Treszczyńska
starszy-nauczyciel Szkoły Średniej w Pogirach

Trupa teatralna w pełnym składzie

Fot. archiwum

Z piosenką polską - do Rudziszek

W sobotę w lokalu Rudziskiej Szkoły Średniej odbędzie się I Festiwal Piosenki Polskiej Dzieci i Młodzieży Szkolnej. Swój udział zapowiedziało 47 uczestników szkół rejonów Wileńszczyzny i m. Wilna w trzech kategoriach wiekowych.

Organizatorzy tego konkursu - Stowarzyszenie Nauczycieli Szkół Polskich „Macierz Szkolna” oraz Rudziska Szkoła Średnia - uważają, że ta dziecięca mu-

zyczna impreza wyłoni ewentualnych uczestników Konkursu Piosenki Polskiej, który tradycyjnie już organizuje Radio Znad Wilii. Ten pierwszy konkurs dziecięcy wzbudził szerokie zainteresowanie młodzieży szkolnej oraz nauczycieli muzyki.

Początek konkursu w szkole rudziskiej o godz. 10. Odjazd z Wilna autokarem 25 marca od hotelu „Gintaras” o godz. 8 rano.

Inf. wł.

Proszą o kontakt

Szkoła Polska w Mińsku zwróciła się do „Kuriera” z prośbą o podanie apelu do szkół polskich. Chodzi o pomoc w organizacji wycieczki dzieci z polskich rodzin w Mińsku do Wilna.

Przyjazd swój planują w dniach 12 - 14 maja br. Organizatorzy proszą o znalezienie szkoły, która by mogła zakwaterować 50 dzieci oraz 10 opiekunów. Podobne wycieczki w innych dniach chciałyby zorganizować szkoły polskie w Wołkowysku i Grodnie.

Szkołę, która zainteresuje się tym apelem, prosimy o kontakt z redakcją (tel. 42 - 79 - 04).

Inf. wł.

„Konsulat Generalny RP w Wilnie z dniem 20 marca 2000 r. ogłasza rekrutację tegorocznych absolwentów szkół średnich Republiki Litewskiej na studia do uczelni Rzeczypospolitej Polskiej.

Podania należy składać do Konsulatu do dnia 6 maja br. Egzaminacje wstępne odbędą się w dniach 10-17 maja br. Dokładną datę egzaminów podamy w terminie późniejszym.

Konsul Generalny RP
Mieczysław Jackiewicz

Jan Paweł II na Ziemi Świętej

Pielgrzymka nadziei

(Dokończenie ze str. 1)

Owacyjne przywitanie

Tysiące Palestyńczyków owacyjnie powitały Jana Pawła II na Placu Żłóbka przed Bazyliką Narodzenia w Betlejem, gdzie przybył, by odprawić mszę świętą.

„Janie Pawle II, Kochamy cię!”, „Niech żyje papież!” - skandował tłum po angielsku i włosku, powiewając chorągiewkami w kolorach watykańskich i palestyńskich.

Na placu wprowadzono znaczne środki bezpieczeństwa. Mogły tam wejść tylko osoby posiadające przepustki.

Boże Narodzenie

„Dziecię się nam narodziło, Syn został nam dany” - rozpoczął papież słowami polskiej kołedy swą homilię w Betlejem. „W tym mieście zawsze jest Boże Narodzenie, każdego dnia jest Boże Narodzenie w sercu chrześcijan” - powiedział Jan Paweł II w homilii wygłoszonej podczas mszy, którą celebrował przed Bazyliką Narodzenia.

Plac przed Bazyliką, która jest we władaniu prawosławnych Greków, może pomieścić z trudem 10 tys. osób i niemal cały był wypełniony wiernymi różnych obrządków chrześcijańskich.

Liturgia mszy papieskiej, odprawianej na Placu Żłóbka w Betlejem, została przerwana w południe, na czas modlitewnego śpiewu muezzina z minaretu.

Miejsce chrztu Pańskiego

Przed przybyciem do Betlejem papież zawiązał w środę rano do miejscowości Qasr el Yahud na Zachodnim Brzegu Jordanu, gdzie według przyjętej w Izraelu tradycji Chrystus miał przyjąć chrzest z rąk Jana Chrzciciela. Natomiast Jordańczycy twierdzą, iż miejscem Jezusowego chrztu było Wadi al-Kharrar (Melodyjna Dolina) na wschodnim brzegu rzeki. Tam też udał się Jan Paweł II we wtorek po południu, pod koniec wizyty w Jordani.

„Ojciec Święty, dziś odwiedzasz Betlejem i okupowaną Jerozolimę” - powiedział podczas powitania papieża przewodniczący Autonomii Palestyńskiej Jaser Arafat
Fot. EPA-ELTA

Nieprzewidziane w pierwotnym oficjalnym programie pielgrzymki krótkie odwiedziny w drugim domniemanym miejscu chrztu Pańskiego świadczą o pojednawczej postawie Jana Pawła II wobec wszystkich swych gospodarzy. Pominięcie Qasr el Yahud, kontrolowanego przez wojska izraelskie, mogłoby stanowić dla niektórych dowód, iż papież kwestionuje historyczną autentyczność tamtejszej tradycji.

Wielki krok

Dla Żydów amerykańskich wizyta papieża Jana Pawła II w Ziemi Świętej jest bardzo ważna - powiedział przebywający w Jerozolimie rabin James Rudin z Komitetu Żydów Amerykańskich (The American Jewish Committee).

„To wielki krok w relacjach między Kościołem rzymskokatolickim, a społecznością żydowską. Widok na lotnisku Ben Guriona papieża razem z prezyden-

tem i premierem Izraela - to nadzieja na normalizację stosunków między Katolikami a Żydami” - powiedział rabin Rudin. „Dla amerykańskich Żydów, popierających bezpieczeństwo i stabilność państwa Izrael wizyta papieża jest bardzo istotna. Są, oczywiście, różnice między Kościołem katolickim a Żydami - ale ta wizyta ma dla amerykańskich Żydów bardzo pozytywne znaczenie, nadzwyczajny wpływ” - dodał.

Rabin James Rudin jest ekspertem ds. watykańsko-izraelskich. Relacjami między chrześcijanami a Żydami zajmuje się od 1968 roku. W Komitecie Żydów Amerykańskich pełni funkcję dyrektora do Spraw Międzyreligijnych.

Hołd cierpieniom

Papież Jan Paweł II w czasie ceremonii powitalnej w Betlejem oddał hołd cierpieniom Palestyńczyków, podkreślając także ich

prawa do własnej ojczyzny i życia w pokoju.

Wypowiadając się po przylocie do Betlejem w obecności Jasera Arafata, Ojciec Święty powiedział: „Nie wolno zapominać o cierpieniach narodu palestyńskiego w ostatnich dziesięcioleciach. Na wasze cierpienia patrzył cały świat - trwało to już za długo”. „Watykan - przypomniawszy papież - zawsze uznawał, że naród palestyński dysponuje naturalnym prawem do własnego kraju, a także prawem do życia w pokoju i harmonii z innymi narodami, zamieszkującymi te tereny”.

„Zarówno ja sam, jak i moi poprzednicy na forum międzynarodowym wielokrotnie mówiliśmy, że nigdy nie dojdzie do zakończenia smutnego konfliktu na Ziemi Świętej, dopóki wszystkie żyjące tu narody nie zyskają trwałych gwarancji swych praw w oparciu o zasady prawa międzynarodowego, odpowiednie rezolucje i deklaracje ONZ” - podkreślił Jan Paweł II.

Nic nowego

Izraelski minister bezpieczeństwa wewnętrznej Szlomo Ben Ami bez zaskoczenia przyjął w środę dotyczącą Palestyńczyków wypowiedź papieża w Betlejem na terytorium Autonomii palestyńskiej.

„Nie ma nic nowego w jego wypowiedziach. Chciałbym wam przypomnieć, że w 1977 roku prezydent Jimmy Carter użył już wyrażenia „homeland” (ojczyzna), mówiąc o prawach Palestyńczyków” - powiedział minister na konferencji prasowej w Jerozolimie. „To, co jest dobre dla prezydenta amerykańskiego, jest dobre dla nas. Nie widzę sprzeczności między tym, co mówi (papież), a tym, co negocjujemy w procesie pokojowym. Wiemy, że poza swym aspektem religijnym, wizyta papieża będzie mieć również wymiar polityczny” - dodał Ben Ami. Pytany o „cierpienia Palestyńczyków”, o których wspomniawszy papież, minister uznał, że chodzi o kwestię humanitarną. „Przypuszczam, że kiedy papież odwiedzi Instytut Yad Vashem, upamiętniające szoaah, będzie mówić również o cierpieniach Żydów” - dodał minister.

Nie ma kamizelki

„Papież nie ma na sobie kamizelki kuloodpornej, w walizce ma tylko sweter na wypadek, gdyby było zimno” - powiedział rzecznik Watykanu Joaquin Navarro Valls dziennikarzom przy okazji mszy papieskiej w Betlejem. Navarro nie wykluczył, że papież poruszy w najbliższych dniach sprawę statusu Jerozolimy.

Na pytanie, czy ucałowanie ziemi palestyńskiej przez papieża oznacza uznanie państwa Palestyńczyków, rzecznik odpowiedział, że w momencie proklamowania niepodległości tego państwa Stolica Apostolska zachowa się zgodnie ze zwyczajami międzynarodowymi, czyli uzna je. „Wszystko przebiega zgodnie z programem i nie mamy żadnych trudności” - zakończył Navarro Valls.

Prasa izraelska o pielgrzymce papieża do Ziemi Świętej

„Wizyta pokoju i pojednania”

Wizyta Jana Pawła II była wczoraj głównym tematem w izraelskich mediach.

Wszystkie trzy dzienniki ogólnokrajowe zamieściły na pierwszych stronach ogromne zdjęcie papieża witanego uroczystie poprzedniego dnia na lotnisku pod Tel Awiwem przez prezydenta Ezerę Weizmana i premiera Ehuda Baraka.

Najpoczytniejsza gazeta „Jedijot Achronot” ukazała się z nagłówkiem: „Wizyta pokoju i pojednania” - będącym cytatem z wtorkowego przemówienia papieża. Główny tytuł w dzienniku „Maariw” jest również cytatem: „Modlę się, aby moja wizyta była

wkładem w dzieło pojednania i sprawiedliwości”. Wreszcie opiniotwórczy „Haarec”: „Papież po przybyciu do Izraela wezwał do współistnienia między chrześcijaństwem a judaizmem”.

Wszystkie dzienniki izraelskie zamieściły pełny tekst powitalnego przemówienia papieża. „Jedijot Achronot” podkreśla w artykule redakcyjnym, że „pielgrzymka papieska okaże się sukcesem jedynie pod warunkiem, że nikt nie będzie usiłował wykorzystać jej politycznie”. „Przez tydzień należy wstrzymać się od wszelkich deklaracji politycznych, które mogą jedynie zakłócić przebieg wizyty. Dajmy na chwilę spokój z

obsesyjnym rozdrapywaniem historycznych zaszłości. Konieczna jest posunięta jak najdalej, pozbawiona jakichkolwiek względów ubocznych gościnność” - pisze „Jedijot Achronot”.

W tej samej gazecie Jaron London pisze na pierwszej stronie w tekście pt. „Dziadek Zelig a papież”: „Mój dziadek Zelig wraz z babcią w 1941 roku załuczeni zostali motykami przez litewskich chłopów, którym miejscowy ksiądz powiedział, że Żydzi zabili Jezusa. Teraz papież, będący synem narodu, który, podobnie jak inne nacje Europy, zarżony był antysemityzmem, przyjeżdża do Izraela, traktując swój przyjazd jako rzecz oczywistą”.

Starcia w obozie w Deheiszy

Kamieniami w policjantów

Do gwałtownych starć doszło wczoraj pomiędzy policjantami palestyńskimi a mieszkańcami obozu dla uchodźców w Deheiszy koło Betlejem tuż po wizycie papieża. Są doniesienia o rannych po obu stronach.

Setki młodych Palestyńczyków zaczęło rzucać kamieniami w przedstawicieli służb porządkowych, którzy próbowali odeprzeć tłum, okładając ich pałkami. Do starć doszło zaledwie kilka minut po wyjeździe papieża z obozu do uchodźców w Deheiszy. Według relacji świadków, ich powodem było „zbyt bru-

talne” zachowanie policji w czasie wizyty papieża w obozie: policjanci, usiłujący zapanować nad wielotysięcznym tłumem ciekawskich, którzy próbowali dostać się w pobliże papieża, pobili bowiem pałkami trzech młodych ludzi. W starciach co najmniej dwójka dzieci w wieku szkolnym odniosła rany: jedno z nich zostało uderzone pałką w głowę. Są również doniesienia o rannych wśród policjantów.

Papież odleciał już helikopterem wojskowym do Jerozolimy, kończąc jednodniową wizytę w Betlejem, miejscu narodzenia Jezusa Chrystusa.

Sylwetki kandydatów na prezydenta Rosji

Z góry przegrani

Przed niedzielnymi wyborami prezydenckimi w Rosji prezentujemy sylwetki niektórych kandydatów. Mimo, że są to osoby dość znane, praktycznie nie mają żadnych szans na wygraną. Nie różnią ich specjalnie poglądy polityczne. Opowiadają się za „silną władzą” lub „silnym państwem”.

Większość popiera wojnę w Czeczenii (troje jest przeciw lub tylko przestrzega przed jej dalszym prowadzeniem). Zdecydowane poglądy w sprawie polityki zagranicznej ma tylko jeden kandydat, były współpracownik lidera komunistów Ziuganowa - Aleksiej Podbieriozkin. Zdecydowane poglądy gospodarcze ma też tylko jeden samarski gubernator Konstantin Titow.

Konstantin Titow

- 56 lat, z wykształcenia inżynier - mechanik, specjalista od silników samolotowych. Zaliczany do liberalnego skrzydła rządzącej biurokracji. Od sierpnia 1991 roku gubernator obwodu samarskiego (najpierw z nominacji prezydenta Jelcyna, później już z wyborów). Do roku 1995 był członkiem „Demokratycznego Wyboru Rosji”, później porzucił go dla uważanego za partię władzy ugrupowania „Nasz Dom - Rosja” (NDR) ówczesnego premiera Wiktora Czernomyrdina. Po dymisji Czernomyrdina Titow odszedł z NDR i stworzył własne, niewielkie ugrupowanie „Głos Rosji”. W obecnych wyborach popiera go część demokratycznego Związku Sił Prawicy (większość Związku jednak opowiedziała się po stronie p.o. prezydenta Władimira Putina). Z napojów Titow lubi wodę mineralną niegazowaną z cytryną, nie lubi ludzi palących. W młodości trenował lekkoatletykę (trójskok).

Aman-Geldy Tulejew

- jedna z najbarwniejszych postaci rosyjskiej sceny politycznej. 56-letni gubernator kemerowskiego zagłębia węglowego w zachodniej Syberii jest jednym z najbardziej doświadczonych kandydatów na prezydenta: w wyborach prezydenckich startował już w roku 1991. Zajął czwarte miejsce z 6,8 proc., za to w obwodzie kemerowskim dostał 44,7 proc. Aman-Geldy Tulejew jest pół Kazachem, pół Tatarem, urodzonym w Turkmenii. Od roku 1990 zajmował różne stanowiska w obwodzie kemerowskim. W sierpniu 1991 poparł puczystów. Jako przewodniczący miejscowej rady popierał kolejne strajki górników, gwałtownie krytykując prezydenta Jelcyna. Jest autorem słynnego określenia otoczenia Jelcyna: „zbiorowy Rasputin”. Jesienią 1993 roku poparł ówczesny parlament przeciw prezydentowi, zaproponował deputowanym, by przenieśli się do Kemerowa, a stolicę Rosji do Nowosybirka. Przez następne trzy lata był jednym z liderów partii komunistycznej, dostarczając jej środków (poprzez zaprzyjaźnione banki w Kemerowie). W czasie prezydenckich wyborów w roku 1996 poparł lidera komunistów Giennadija Ziuganowa (jednak już z pewnym wahaniem). W sierpniu 1996 został mianowany ministrem ds.

Wspólnoty Niepodległych Państw, a rok później wygrał wybory na gubernatora. W 1999 r. ostatecznie zerwał z partią komunistyczną. Bardzo lubi rosyjską wódkę z dobrą zakąską, szczególnie z kiszonymi ogórkami lub kiszoną kapustą.

Aleksiej Podbieriozkin

- 47-letni absolwent elitarnej uczelni radzieckich dyplomatów MGIMO jest jednym z niewielu rosyjskich polityków, którzy urodzili się i całe życie mieszkają w Moskwie. Doktor nauk historycznych, specjalista od wojskowej polityki USA, długie lata był „szarą eminencją” partii komunistycznej. Jego fundacja „Duchowa Spuścizna” była zapleczem intelektualnym komunistów.

Podbieriozkin usiłował pogo-

Od pierwszych dni „pierestrojki” Goworuchin domagał się zdecydowanej walki ze światem przestępczym łącznie z tworzeniem „oddziałów samoobrony” przeciw przestępcom. Jeszcze w sierpniu 1991 r. Goworuchin był wśród obrońców przed puczystami. Jednakże szybko pokłócił z obecnymi przywódcami kraju. W roku 1993 nakręcił film „Wielka Rewolucja Kryminalna”. W tym dokumencie reformy demokratyczne przedstawił jako próbę zawładnięcia Rosją przez przestępcze klany i ostatecznie rozszedł się z ruchem demokratycznym. Od grudnia 1993 roku był deputowanym Dumy, niższej izby parlamentu, początkowo jeszcze we frakcjach demokratycznych, od 1994 coraz bardziej związany z nacjonalistami i komunistami. Gorąco poparł pierwszą

nomyrdina. Znana z ostrych ataków na rosyjskich nacjonalistów i niezbyt udanego ministrowania. Po odejściu z rządu weszła do inicjatywnej grupy partii „Demokratyczny Wybór Rosji”. Jednakże zerwała z „Wybozem” z powodu, jej zdaniem, zbyt słabego potępienia przez partię wojny w Czeczenii. Od 1993 roku deputowana Dumy. W ostatnich latach była mało widoczna na rosyjskiej scenie politycznej. Lubi bakłażany w każdej postaci.

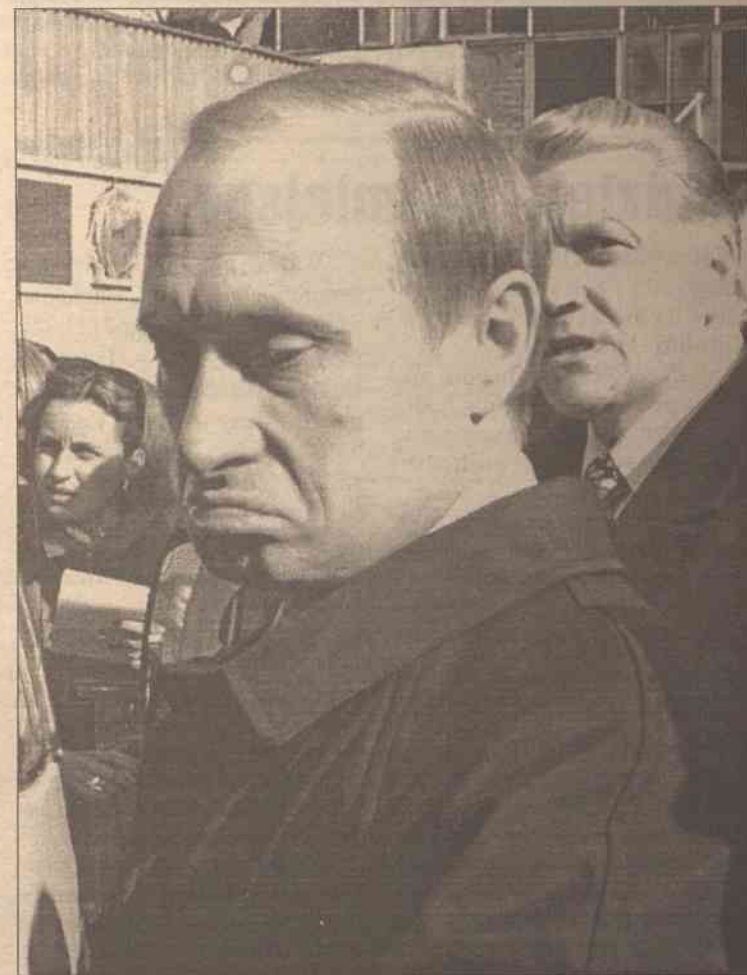
Jurij Skuratow

- 48-letni kandydat na prezydenta formalnie nadal jest prokuratorem generalnym Rosji, choć rok temu został zawieszony w wykonywaniu obowiązków służbowych. Skuratow został prokuratorem ge-

Umar Dżabrailow

- urodzony w Groznych 42-letni Czeczen, który chce zostać prezydentem Rosji. Podobnie jak Sawostjanow, uważany za bliskiego męrowi Moskwy Jurijowi Łużkowowi. Dżabrailow jest bardzo bogatym biznesmenem, współwłaścicielem luksusowego hotelu „Radisson-Słowiańska”, sieci luksusowych sklepów w Moskwie, firmy naftowej i 11 stacji benzynowych, firmy reklamowej i wielu innych przedsiębiorstw.

Przewodniczy założonej przez siebie partii „Siła rozumu”. Program wyborczy zupełnie niejasny. Bez wątplenia natomiast lubi czeczeńskie kluseczki z wołowiną i wodę mineralną. Rozwiedziony, żona z dziećmi mieszka w Monte Carlo.

Mimo że o fotel prezydenta będzie ubiegało się kilku pretendentów, podstawowa walka będzie toczyła się między bezapelacyjnym liderem wszelkich sondaży p. o. prezydenta Władimirem Putinem i komunistą Giennadijem Ziuganowem
Fot. EPA-ELTA

dzić marksistowsko-leninowską ortodoksję Komunistycznej Partii Federacji Rosyjskiej (KPRF) z rosyjskim nacjonalizmem, co doprowadziło do konfliktu ze starszym pokoleniem działaczy KPRF. W roku 1998 Podbieriozkin odszedł do ruchu „Ojczyzna” moskiewskiego mera Jurija Łużkowa, po czym zerwał zarówno z nim, jak i z komunistami. W grudniu 1999 roku przegrał wybory do Dumy.

„Powinniśmy odbudować jednolite państwo w ramach byłego ZSRR drogą pokojową” to jedna z głównych tez jego programu. Poza polityką Podbieriozkin lubi rosyjską kuchnię: kaszę, kartofle, kapustę, ogórki i kwas chlebowy.

Stanisław Goworuchin

- znany 64-letni rosyjski reżyser, ma w swym dorobku 14 filmów fabularnych, sam grał w pięciu innych, oprócz tego nakręcił trzy pełnometrażowe filmy dokumentalne, napisał też trzy książki.

wojną czeczeńską w latach 1994-96 (jego syn został ciężko ranny w Groznych, gdzie kręcił film).

Przez dwa miesiące był kandydatem na prezydenta w wyborach w roku 1996 pod hasłem: walki z przestępczością, odbudowy silnej armii i prowadzenia „trzeźwej i przewidywalnej polityki zagranicznej”. Ostatecznie zrezygnował z kandydowania i poparł lidera komunistów Giennadija Ziuganowa. W roku 1998 nakręcił swój ostatni film „Woroszyłowscy strzelcy”, będący apoteozą krwawej zemsty, co wywołało gwałtowne dyskusje (Goworuchin był w tym czasie przewodniczącym parlamentarnej komisji ds. kultury). Lubi szachy i ruletkę. Znany w Moskwie lowelas i smakosz.

Elta Pamfilowa

- 47-letnia jedyna kobieta kandydująca na prezydenta. Od listopada 1991 r. do marca 1994 r. była ministrem opieki społecznej w rządach Jegora Gajdara i Wiktora Czer-

neralnym w roku 1995. W ciągu następnych czterech lat Skuratow niczym szczególnym się nie wyróżnił, aż do roku 1999 roku, gdy mając poparcie ówczesnego premiera Jewgienija Primakowa wszczął śledztwo w sprawie korupcji na Kremlu i przeciw biznesmenom zbliżonym do prezydenta.

Początkowo z Rosji uciekło w obawie przed aresztowaniem sześciu najpotężniejszych „oligarchów” (potentatów finansowych), jednak wiosną sam Skuratow znalazł się w tarapatkach. Państwowa telewizja pokazała film wideo przedstawiający „człowieka podobnego do prokuratora generalnego” zabawiającego się z dwiema prostytutkami. Prokuratora zawieszono w pełnieniu obowiązków, od tego czasu trwa śledztwo w jego sprawie. Jednak izba wyższa rosyjskiego parlamentu już trzykrotnie odrzucała wnioski o usunięcie Skuratowa. Nikt nie był w stanie powiedzieć, po co obecnie Skuratow kandyduje na stanowisko prezydenta.

Rozsądna decyzja

Jeden z mniej znaczących kandydatów do urzędu prezydenckiego w Rosji Jewgienij Sawostjanow zrezygnował z kandydowania na rzecz lidera liberalnego „Jabloka” Grigorija Jawlinskiego. Najprawdopodobniej nie będzie to miało wpływu na wyniki wyborów, których faworytem jest p.o. prezydenta Władimir Putin. Jawlinski zajmuje w sondażach trzecie miejsce, po Putinie i liderze komunistów Giennadiju Ziuganowie. Popiera go jednak tylko ok. 5 proc. wyborców.

Według wyników sondażu przeprowadzonego przez agencję ROMIR, Putina popiera 57 proc. wyborców. Wygląda więc na to, że prezydent Rosji zostanie wyłoniony już w pierwszej turze wyborów.

Na podstawie doniesień PAP-u przygotował **Paweł Kobak**

